

Reći ili ćutati?

Levom rukom je zaštitio glavu, a desnu je držao na kolenu, gde mu rana još nije zarasla. Osetio je jak udarac u stomak, pa još jedan, i još jedan. Bol je prožimala svaki delić njegovog tela. Širila se. Nепrestano strujala. Naredni udarac bio je malo niže i nešto slabiji... Hoće li ikada stati? Telo je počelo da mu se grči od bolova. Više nije mogao da se pomeri. Ruka kojom je štitio glavu, počela je da trne. Bila je ledena. Kao da njome vrela krv više nije proticala. Stalo je?! Prestali su?! Onaj dah koji je nesvesno držao, ispustio je, i dalje nemoćan da se pomeri. Stalo je. Konačno. Otvorio je čvrsto zatvorene oči. Na trenutak sve je bilo mračno, pa mutno, a potom su boje počele da oživljavaju kao i neki nepravilni oblici. Trepnuo je brzo nekoliko puta, ne bi li se slika razbistrila. Ruke je bolno pomerio. Tada je osetio još jedan udarac. Udarac u povređeno koleno. Vrisnuo je. Njegov vrisak je neko vreme odzvanjao pustom ulicom.

„Aleksa! Aleksa! Tebi se obraćam, gospodine!“ Pomalo kroz nos, Mirna je dozivala svog sina. „Hej! Juhuuu!“ Prodrmla mu je ruku. Aleksa se trgao i brzo izvadio slušalice iz ušiju. „Mama?“ „Hajde da večeramo, sine. Hajde.“ Rekla je to nežno. Sačekao je da izađe iz sobe. Nije smela ni da nasluti...nije smela! Uzeo je telefon u ruku i odsutno tipkao po njemu. Kada bude ulazio u trpezariju, praviće se da sa zanimanjem iščitava neki nevažan tekst. Tako može da opravda sporo koraćanje. Za stolom već su bili svi članovi Aleksine porodice. Mlađa sestra Bojana je zadovoljno srkala domaću supu. Jezikom je prešla preko ugla usana, a potom zgrabila slanik i počela nespretno da sipa so u tanjir. Do Bojane, sedeo je Aleksin tata, Marko. „Presolićeš Bojana, a onda ti se neće svideti!“ rekao je. Bojana ga je pogledala krupnim smeđim očima i prkosno odgovorila: „Neću.“ Tada je Marko ugledao Aleksu. „Sedaj sine! Što se vučeš?! Mama je skuvala sve što ti voliš.“ „Za koga će majka da kuva, ako ne za svoje piliće!“ rekla je Mirna, mešajući salatu. Aleksa je telefon spustio na komodu do vrata i polako seo. Svaki udisaj ga je boleo. Svaki udisaj za njega bio je mućenje. Majka mu je sipala supu u tanjir. Kada je osetio miris hrane, osetio je i glad. Do sad nije ni bio svestan da je gladan. „Sjajna je, mama,“ rekao je smešeći se. Majka ga je nežno pomilovala po smeđoj kosi. „Radujem se da ti se sviđa.“

Vuklo se dugo i bolno popodne. Hiljadu pitanja bez odgovora. Zašto? Te večeri, Aleksa je sačekao da svi zaspu, iskrao se u kuhinju i popio brufen. Nadao se da će pomoći. Barem malo. Pre nego što je utonio u san, pomislio je kako bi bilo lepo da sutra ne mora u školu. Sledećeg dana u školi, po običaju je samo sedeo i ćutao. Skrivao je pogled od svih. Kada bi ga i pitali nešto, trudio se da odgovori što je kraće moguće. Mada, to se dešalo retko. Aleksu uglavnom niko nije ni primećivao. Poslednji čas toga dana, bio je čas biologije. Nastavnica biologije, toliko debela da je jedva hodala, posebno nije volela Aleksu. Nikada mu nije bilo jasno zašto. Uvek je samo ćutao i pokušavao da bude što „nevidljiviji“. Kada je ušla u učionicu, bacila je dnevnik na sto i zavalila se u stolicu. Slojevi sala ocrtavali su joj se preko tirkizno plave majice. „Čim zvoni, izaći ću. Ići ću kroz glavnu kapiju, stopiću se sa masom. Ne mogu više. Boli,“ mislio je Aleksa. „Još trideset minuta... još petnaest minuta... još pet...“ Kada je video da se kazaljke sata, koji je visio na zidu iznad table u učionici, polako približavaju kraju časa, svesku i peronicu stavio je u torbu. Navukao je jaknu. „Čas je gotov kad nastavnik kaže!“, uzviknula je nastavnica ljutito, gledajući u Aleksu puna besa. „Gde si krenuo, još nije zvonilo?“ Aleksa je ćutao. Ana, devojčica svetlo smeđe kose i toplih plavih očiju, koja je sedela ispred Alekse, okrenula se ka njemu. „Reci joj“, prošaputala je. Aleksa je i dalje ćutao. Šta da kaže, pitao se. Govorio je hiljadu puta, nikoga nije bilo briga. Mnogi su bili svedoci njegovog svakodnevnog psihičkog i fizičkog zlostavljanja. Niko nije mario! Zašto bi sada? Devojčica svetlo smeđe kose ustala je naglo, oborivši stolicu na kojoj je sedela.

„Aleksu tuku stariji dečaci! Vređaju ga!“, rekla je svađalački. Aleksa je osetio da mu crvene obrazi. Nastavnica je skinula naočare i spustila ih na sto. Protrljala je oči. „Ne verujem da je bez razloga! Verujem da je i sam kriv!“, rekla je. U tom trenutku je zvonilo. Ana se okrenula ka Aleksu: „Izvini...“ Aleksa je zgrabio torbu i pognute glave prošaputao: „Nisi ti kriva.“ Užurbano je krenuo je ka vratima učionice. „A ne, ne! Ti ćeš poslednji da izađeš, kada si tako pametan“, grubo je rekla nastavnica Aleksu. On je i dalje ćutao. Nije znao šta da kaže. Naslonio se na zid do vrata. „Molim te Bože, molim te, samo ne danas opet. Evo, može posle vikenda, samo ne danas. Jako me boli.“ Aleksa je govorio u sebi. Kada su svi izašli, pogledao je u grubo lice nastavnice. „Doviđenja.“ Rekao je tiho. Pravila se da ne čuje. Stavio je kapuljaču na glavu i jaknu zakopčao do kraja. Gledao je u zemlju. „Molim te, Bože.“ Izašao je iz školskog dvorišta. Okrenuo se. Iza njega nije bilo nijednog od nasilnih dečaka. Stavio je mršave, drhtave ruke u džepove. Disao je ubrzano. Kao da je u ušima osećao otkucaje srca. Pogledao je u nebo. Bilo je svetloplavo, bez ijednog oblaka. Beskrajno i daleko. Umirujuće. „Voleo bih jednog dana da putujem avionom negde, bilo gde“, mislio je. „Da letim kroz oblake. Da sve posmatram iz neke daljine. Da mogu da budem bliže zvezdama i Suncu. Bilo bi baš lepo, da tamo u visinama prvi osetim kišne kapi na svom licu.“ Neko ga je povukao za torbu, od nazad i Aleksa je pao na zemlju. Pred njim sada je stajala grupa momaka tmurnog pogleda. Od njih više nije video „svoje“ nebo. Zaklonili su ga. Ustao je. Ispijeno lice bilo mu je umorno. Svetlosmeđe oči bezizražajne. „Šta više hoćete od mene?“ rekao je mirno. U tom trenutku više se nije bojao. Postalo mu je svejedno. „Priča se da nas cinkariš,“ rekao je najviši od momaka. „Ne volimo cinkaroše.“ Aleksa se ironično nasmejao. „To mi mnogo pomaže...što vas cinkarim. Uvek se izvućete! Samo, ne znam kako.“ „Nismo mi glupi kao ti!“ Zacvilio je jedan od njih koji je neprestano cupkao levom nogom. „Nervozan si?“ - nasmejan i sa jednom dignutom obrvom upitao ga je. Aleksa je gledao u nemirnu nogu nasilnika, na šta ga je najviši među njima gurnuo, a Aleksa se zateturao. „Slušaj ti, kretenu! Znamo da imaš mlađu sestru. Znamo i kako izgleda i u koji razred ide. Spomeni nas nekome, i... i tvoja sestra će nas upoznati!“ Aleksa je tada pobesneo. Zatrčao se u najvišega i uhvatio ga za kragnu. Njegove svetlosmeđe oči zasjale su od besa i izgledale su crne poput uglja. „Pipni je samo...“ Pegavi nasinik je tada Aleksu obema rukama povukao unazad. „I...I šta, Aleksa će da te prebije?“, rekao je podrugljivo i kenjkavo, kobajagi imitirajući Aleksu. „Imaš sreće što sam dobre volje pa ću ti danas progledati kroz prste“, rekao je najviši. „Hajdemo, momci!“ I onda su otišli. Aleksa je ostao sam, nasred ulice, iskrivljene jakne. Nije ni primetio da mu rana na kolenu opet krvari.

Kada je stigao kući, nikoga nije bilo. Odmah se presvukao i iscrpljen od bola, besa, srdžbe, bezizlaza, ...bezosećajnosti mnogih koje je znao, seo je na krevet. Opazio je na zidu svoju sliku kada je bio beba u naručju bake Jasminke. Bio je bucmast, umotan u svetloplavo ćebe. Baka se smešila, rumenih obraza. Pored te slike, još jedna. Aleksa sa majkom, ocem, i mlađom sestrom. Njegov prvi dan škole. Svi su bili nasmejani i čvrsto zagrljeni. Bojana nije imala prednji zub, a ipak se tako ponosno kezila. Tada je shvatio da je ta devojčica njegova sestrice, njegova najmilija osoba na celome svetu. A njoj prete! Pogledao je kroz prozor. U večno plavo nebo okupano suncem. Vladala je tišina. Tek pokatkad čuo bi se vetar koji se probijao između grančica mladih stabala i masivnih sivih zgrada. Nije uspeo da zaštiti sebe. To nisu uspeli ni njegovi brižni roditelji. A pokušavali su. Bezbroj puta. Nikoga nije bilo briga i Aleksa je prestao da im priča. Nije im govorio o uvredama, batinama, o svakodnevnom maltretiranju. Svakako ništa nisu mogli. Cela škola, svi profesori, svi učenici i roditelji učenika bili su na strani nasilnika. Nije imao ko da ga zaštiti. Zato on mora da zaštiti svoju Bojanu. Ako on nestane, ona će biti bezbedna. Živeće, i svi će moći da uživaju u njenom otkačenom osmehu... Stisnuo je šaku i još jednom bacio pogled na sliku u plavom ramu. Zadubio se u lice mame i tate. „Spasiću našu šmizlu. Brinuću o vama kada budem bliže zvezdama i Suncu. Čuvaću vas. Obećavam.“ Ustao je sa kreveta. Izašao na terasu. Nebo je i dalje bilo svetloplavo, beskrajno. Čekalo ga je. Zatvorio je oči i...

U beskrajno tamnom noćnom nebu, koje po navici zovemo život, gde tek poneka zvezda zablješti, postalo je svejedno reći ili ćutati jer smo svet svojim nedelima učinili bezdušnim i pustim. Nedovoljno vešti da svoje učinimo sjajnim, gasimo tuđe.

Posvećeno Aleksi Jankoviću iz Niša.

Isidora Petronijević

Gimnazija "Svetozar Marković", Subotica, učenica 4/2 razreda,